

Hồi 1

Nước Chảy Hoa Trôi – Mấy Phen Ly Hợp

uán tuyệt mẫn kinh hoa, uy phong chấn hải.

Anh hoa phát tiết, danh tiếng lẫy lừng.

Chàng là ai? Có người nói rằng chàng là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, nhưng cũng có người cho rằng chàng chỉ xứng liệt vào hàng đệ nhị, đệ tam thôi. Nhưng bất kỳ là đệ nhất hay đệ tam, chỉ cần xuất hiện là lập tức gây chấn động võ lâm.

- Suốt hai mươi năm qua chưa có kiếm khách nào to gan ngang hương như chàng.

Đây là lời bình nghị của Thân Công Đạt, một nhân vật có biệt danh là “Vạn sự thông” trên giang hồ, và lời bình nghị này tuyệt không có ai hoài nghi.

Chỉ cần nhắc một chuyện cũng đủ chứng minh sự to gan ngang bướng của chàng. Hai mươi năm trước, chàng từng tỉ thí kiếm pháp với Võ Đang ngũ lão, kiếm thuật của phái Võ Đang được thiên hạ công nhận là đứng đầu trong các danh môn đại phái, nhưng đương thời chàng chỉ là một thiếu niên vừa quá hai mươi và chỉ dựa vào một thanh trường kiếm trong tay mà chàng đã đấu lưỡng bại câu thương với Võ Đang ngũ lão.

Sau trận tỷ kiếm này, tuy chàng thất tung tuyệt tích nhưng chỉ cần nhắc đến danh tự Tề Cẩn Minh thì trên giang hồ không ai lại không biết và không tán tụng.

Tề Cẩn Minh là Tề Cẩn Minh, thiên hạ chỉ có một Tề Cẩn Minh nên không cần thêm cho chàng bất kỳ trác hiệu nào. Bản thân danh tự này đã khiến cho người ta thán phục và uy khiếp rồi, chỉ cần nhắc đến ba chữ là đã quá đủ.

Nhưng tất cả là chuyện của hai mươi năm trước và suốt hai mươi năm qua. Hiện tại chàng đã là một lão trung niên ngoại tứ tuần, bước đi loạng quạng, mục quang thờ thẩn, hình dung tiêu tụy chẳng có một chút thần thái. Không những thế chàng (tức là lão trung niên hiện tại) còn phải nhờ một phụ nhân nâng đỡ mới có thể đi được, bên bờ hồ Thảm Sát Hải. (Thảm Sát Hải là một hồ nhân tạo trong nội thành Bắc Kinh).

Phụ nhân kia là thê tử của lão chăng? Hay là tình nhân của lão? Cả hai đều đúng và đều không đúng. Bởi lẽ lão và bà ta có cái thực của phu thê nhưng không có danh phu thê, bọn họ từng trải qua nhiều kiếp nạn với nhau nên không thể nói là “gặp gỡ qua đường”, nhưng trong lòng lão vẫn còn yêu thương tiền thê của lão.

Hiền thê của lão là “danh môn thực nữ” Trang Anh Nam, còn phụ nhân này là Ngân Hồ Tiêu Quyên Quyên, một trong “Tiêu Thị Song Hồ” nổi tiếng bại hoại trên giang hồ. Trước đây không lâu Tiêu Quyên Quyên đã dùng Tô Cốt Tán phế võ công của lão, lúc này không biết vì hối hận hay là vì muốn an ủi Tề Cẩn Minh mà bà ta cúi đầu nói:

- Cẩn Minh, chàng còn oán hận ta chăng?

Tề Cẩn Minh chỉ biết gượng cười, lão còn có thể nói gì được? Lòng lão đã như pho tượng thì còn sá gì đến tấm thân huyết nhục? Nhưng chuyện khiến tâm tình lão trở nên lạnh lùng như vậy không phải là vì lão bị mất võ công. Hồ Thắm Sát Hải mặt nước bằng phẳng như gương, hai bên bờ thùy dương rủ bóng, giữa hồ sáng rực sen khai. Nhưng đáng tiếc là lão không còn lòng dạ để thưởng thức mỹ cảnh này. Hai mươi năm trước, lão đã từng thả bước cùng Trang Anh Nam bên bờ hồ này, nhưng hiện tại Trang Anh Nam đã là thê tử của Dương Châu đại hiệp Sở Kinh Tùng rồi.

Là ân hay là oán? Là ảo hay là thực? Dù thế nào thì hình bóng của Trang Anh Nam vẫn được chôn dấu trong trái tim lão, còn trước mắt thì lão phó thác cuộc đời cho Tiêu Quyên Quyên. Lão vốn được xem là thiên hạ đệ nhất kiếm khách nhưng hiện tại là một phế nhân mà ngay cả chút khí lực cũng không xuất ra được. Sợ rằng lão chỉ có thể xem quá khứ là một trường ảo mộng thôi, nhưng ân oán, chân, ảo, há có thể nói ra dễ dàng?

Tiêu Quyên Quyên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Kỳ thực, Tái ông thấy mã chưa hẳn đã là họa. Có ta cả đời hầu hạ phục vụ chàng thì chàng có thể no cơm ấm áo vui thú quăng đời còn lại, như thế chẳng hơn phiêu bạt giang hồ mà bất cứ lúc nào cũng đem sinh mạng ra đánh đổi sự tồn tại sao?

Những lời này đích thực là xuất phát từ cõi lòng của bà ta, vì chỉ cần được chiếu cố lo liệu cho Tề Cẩn Minh thì bà ta đã mãn nguyện rồi. Nhưng Tề Cẩn Minh không phải là nhân vật dễ bị người khác xỏ mũi, do vậy chỉ có duy nhất một cách là phế võ công của lão, như thế mới có thể khiến lão vĩnh viễn không rời bà ta.

Nước chảy hoa trôi, mấy phen ly hợp, tơ duyên đứt đoạn khó nói ân thù. Tề Cẩn Minh còn gì để nói nữa? Lão chỉ đành gượng cười nói:

- Quyên Quyên, bây giờ ngươi có thể yên tâm rồi đấy. Nhưng ta cũng mong mọi việc sẽ được như ngươi nói.

Đáng tiếc lại có người không cho lão “vui vui thú thú sống quăng đời còn lại như vừa nói, những lời “cam tâm tình nguyện” của Tiêu Quyên Quyên nói ra chưa cạn tuần trà thì những kẻ không cho Tề Cẩn Minh qua những ngày an vui lạc thú đã kéo đến.

Đó là năm đạo sĩ mặc trường bào màu lam. Tề Cẩn Minh nhận biết được bốn người đó là Ngọc Chân Tử, Ngọc Huyền Tử, Ngọc Đồng Tử và Ngọc Hư Tử trong Võ Đang ngũ lão. Còn một đạo sĩ trẻ tuổi thì lão chưa từng gặp nhưng đã cùng đi với bọn Ngọc Chân Tử thì tất nhiên cũng là nhân vật trong Võ Đang.

Ngọc Hư Tử là nhân vật đi đầu tiên, lão dừng bước trước mặt Tề Cẩn Minh và nhìn đối phương bằng ánh mắt đầy thù hận.

- Tề Cẩn Minh ta trúng độc kế của ngươi nhưng vẫn sống đến ngày nay để tìm ngươi thanh toán, ngươi không ngờ phải không? - Ngọc Hư Tử lạnh lùng nói.

Tề Cẩn Minh thản nhiên nói:

- Ta ngỡ được chứ, vì ta biết có Sở Thiên Thư trao cho người thuốc giải. Nhưng e rằng người còn chưa biết, ta vốn có thể giết Sở Thiên Thư, một khi Sở Thiên Thư chết rồi thì tất nhiên hẳn không thể cứu sống người, song ta đã không làm như vậy.

Ngọc Hư Tử cười nhạt, nói:

- Vậy à, như thế thì lẽ ra ta phải lãnh ân tình của người sao? Vì người có thể giết ta mà không giết, người có thể giết Sở Thiên Thư mà không giết, nhờ vậy hẳn mới có thể cứu sống ta? Hi hi, người thật là thông minh, có lẽ người cũng đã sớm nghĩ đến chuyện hôm nay phải không?

Ý lão muốn nói là vì Tề Cẩm Minh sớm biết sẽ có ngày Võ Đang ngũ lão tầm thù nên mới không tuyệt tình với lão để chữa đường hậu thoái.

Tề Cẩm Minh ngược nhìn trời và lạnh lùng nói:

- Ngọc Hư Tử, người tự đề cao mình quá đấy!

Ngọc Hư Tử hỏi lại:

- Người nói thế là có ý gì?

Tề Cẩm Minh phá lên cười ha ha rồi nói:

- Tề mỗ bình sinh hành sự chỉ dựa vào nhận thức tốt xấu thôi. Xưa nay ta không cần ân tình của ai và cũng không muốn bất kỳ ai nhận lãnh ân tình của ta. Nói thật cho người biết nhé, ta không giết người là vì ta chẳng quan tâm đến chuyện sống chết của người! Ta dùng độc châm đả thương người chẳng qua là vì ghét những lời lải nhải của người bên tai ta thôi!

Ngọc Hư Tử phát đại nộ, lão lớn tiếng quát:

- Tề Cẩm Minh, người chết đến nơi mà còn dám khinh người như thế à?

Tề Cẩm Minh nói:

- Chết sống là một chuyện, lời ngay không thể không nói! Cũng không phải là ta khinh người, người có thể làm cho ta cảm thấy đáng ghét là ta đã xem trọng người rồi đấy.

Sắc diện của Ngọc Hư Tử chợt biến từ hồng qua xanh nhạt, lão cười nhạt nói:

- Đa tạ người đã xem trọng ta, ta cũng nói thực cho người biết, đừng nói là ta không tin những lời huyền hoặc của người, dù cho tối hôm đó người thật sự hạ thủ lưu tình với ta thì điều đó cũng gột rửa được thâm thù đại hận!

Trong Võ Đang ngũ lão, Ngọc Chân Tử có niên kỷ cao nhất, lão háng giọng rồi nói:

- Tề Cẩm Minh, hai mươi năm trước người và Võ Đang ngũ lão chúng ta tử kiếm dẫn đến song phương đều tổn thương. Hôm nay bọn ta đến đây là để kết thúc đoạn ân oán đó, nếu người không muốn tử kiếm với bọn ta thì chỉ có duy nhất một cách là tự phế võ công!

Tiêu Quyên Quyên muốn lên tiếng nhưng bị Tề Cẩm Minh trừng mắt ra hiệu nên không dám mở miệng.

Tề Cẩm Minh thản nhiên nói:

- Năm xưa, Võ Đang ngũ lão các vị cùng động thủ mà không giết được một mình Tề mỗ nên có lẽ các vị cho rằng đó là đại sỉ nhục của phái Võ Đang. Vì thế mà hôm nay các vị muốn giết tại hạ, điều này tại hạ không lấy gì làm kỳ quái. Nhưng còn một lão nữa đâu?

Nói đoạn lão nhìn qua đạo sĩ trẻ tuổi.

Ngọc Chân Tử nói:

- Hắn là sư diệt của ta, tệ chưởng môn sư huynh Ngọc Đỉnh chân nhân đã quy tiên từ mười năm trước rồi.

Đạo sĩ trẻ tuổi nói:

- Ngọc Đỉnh chân nhân là sư phụ của bản đạo, bản đạo đến đây là để báo thù cho ân sư!

Tề Cẩm Minh nói:

- Thế à, sư phụ của người đã khứ thế mười năm trước, như vậy là sau khi tử kiếm với ta mười năm thì lão mới chết phải không?

Đạo sĩ trẻ tuổi nói:

- Tuy gia sư sau cuộc tử kiếm mười năm mới quy tiên nhưng nếu không bị người đã thương trong lần tử kiếm đó thì gia sư chỉ ít cũng có thể sống thêm ba mươi năm nữa!

Tề Cẩm Minh nói:

- Da vậy mà người muốn trút món nợ đó lên đầu ta phải không? Đúng vậy, ta không giết bá nhân nhưng bá nhân do ta mà chết!

Đạo sĩ trẻ tuổi nói:

- Tề Cẩm Minh, bất luận người cưỡng biện thế nào thì mối thù giết ân sư, ta không thể không báo.

Tề Cẩm Minh cười nhạt, nói:

- Ta không có ý cưỡng biện, ta đã nói rồi, các người muốn tìm ta báo thù là chuyện rất đúng. Nhưng có điều...

Ngọc Hư Tử liền hỏi:

- Có điều gì nữa?

Tề Cẩm Minh nói:

- Năm người các vị đều muốn báo thù mà tại hạ chỉ có một thân. Tại hạ đang nghĩ, nên để cho ai lấy mạng mình thì tốt nhất? Luận về thâm thù đại hận thì có lẽ nên để cho người giết ta, nhưng vị tiểu đạo sĩ kia lại muốn báo phụ thù nên có lẽ sinh mạng của ta giao cho hắn thì phải đạo hơn.

Ngọc Hư Tử cười nhạt, nói:

- Không cần người dụng kế ly gián, Võ Đang ngũ lão chúng ta như đồng nhất thể, người chết trong tay người nào trong bọn ta thì cũng như nhau thôi.

Lời vừa dứt thì Võ Đang ngũ lão lập tức bày trận thế.

Ngọc Chân Tử nói:

- Ngọc Đỉnh sư huynh, hôm nay Võ Đang ngũ lão thanh toán ân oán với cừu nhân, có đồ đệ của sư huynh tại đương trường cũng như có sư huynh tại đương trường rồi. Huynh yên tâm nhé, lần này nhất định bọn đệ sẽ đòi lại được món nợ hai mươi năm trước để văn hồi thể diện cho phái Võ Đang chúng ta.

Tề Cẩm Minh thản nhiên nói:

- Các vị có cần cử hành nghi thức cầu khẩn anh linh của lệnh sư huynh giúp đỡ các vị không?

Ngọc Chân Tử không để ý đến lời châm biếm của Tề Cẩn Minh, lão quay sang nói với đạo sĩ trẻ:

- Xung Linh sư điệt, ngươi là đại diện của chương môn sư huynh của bọn ta, mời người đứng vào giữa.

Đạo sĩ trẻ lặng lẽ đứng vào vị trí chủ vị rồi nói:

- Được, tiểu điệt sẽ tận lực hành sự.

Thế trận đã bày xong, Tề Cẩn Minh đã nằm trong vòng vây của Võ Đang ngũ lão, thế nhưng thái độ của lão vẫn thản nhiên như không có chuyện gì, hai tay kẹp sau lưng, mắt lơ đãng nhìn trời mây.

Ngọc Chân Tử không nén được nộ khí, lão quát lớn:

- Tề Cẩn Minh, tại sao ngươi không rút kiếm?

Tề Cẩn Minh bình thản hỏi lại:

- Tại sao ta phải rút kiếm?

Ngọc Chân Tử dùng dùng nộ khí, lão quát:

- Võ Đang ngũ lão chúng ta há có thể để người khác khinh thị thế sao? Ngươi không bạt kiếm cũng không được.

Ngọc Hư Tử tiếp lời:

- Tề Cẩn Minh, ngươi cũng là nhân vật có danh tiếng trong võ lâm, không ngờ ngươi lại giở thủ đoạn bỉ ổi như thế.

Tề Cẩn Minh thản nhiên nói:

- Các ngươi muốn giết ta thì cứ việc ra tay. Muốn cưỡng bức ta làm bất cứ việc gì cũng không thể được.

Ngọc Hư Tử liếc nhìn qua Ngọc Chân Tử như muốn hỏi:

- Sư huynh, làm sao bây giờ?

Nên biết với thân phận của Võ Đang ngũ lão, năm người liên thủ đối phó một người thì đã mất thể diện rồi, vậy thì làm sao liên thủ đối phó một kẻ trong tay không có tất sắt? Và lại, lần trước bọn họ tỷ kiếm với Tề Cẩn Minh dẫn đến lưỡng bại câu thương, lần này tất phải thắng đối phương bằng tỷ kiếm mới có thể挽回 thể diện cho phái Võ Đang.

Lúc này Ngọc Chân Tử cũng cảm thấy khó xử, nhất thời không đưa ra được chủ ý.

Chợt nghe đạo sĩ trẻ là Xung Linh nói:

- Sư thúc, hấn dùng thủ đoạn vô lại thế này, lẽ nào chúng ta không báo thù được.

Ngọc Chân Tử chau mày, nói:

- Xung Linh sư điệt, ngươi nói rất đúng!

Nói đoạn lão quét mục quang nhìn qua Tề Cẩn Minh và tiếp lời:

- Tề Cẩn Minh, ta đếm đến ba nếu ngươi không bạt kiếm thì chớ trách bọn ta không khách khí. Một... hai...

Bỗng nghe Tiêu Quyên Quyên lên tiếng:

- Chàng không xuất kiếm thì các vị cũng không nên giết chàng!

Ngọc Hư Tử và Ngọc Đồng Tử cùng hỏi lại:

- Tại sao hắn không xuất kiếm? Tại sao không nên giết hắn?

Tề Cẩn Minh cũng trừng mắt nhìn Tiêu Quyên Quyên và quát lớn:

- Quyên Quyên!

Tiếng quát của Tề Cẩn Minh không đủ trấn áp giọng của hai lão đạo sĩ nhưng cũng đủ khiến Tiêu Quyên Quyên rùng mình, bà không dám lên tiếng nữa.

Tề Cẩn Minh chậm rãi nói:

- Đại trượng phu sống có gì là vui, chết có gì là tiếc?...

Xung Linh đạo nhân liền cười nhạt, nói:

- Người mà cũng gọi là đại trượng phu à?

Tề Cẩn Minh chẳng để ý đến hắn, lão tiếp tục nói:

- Không sai, nhiều người cho rằng ta là đại ma đầu, bọn họ sợ ta nhưng lại xem thường ta. Nhưng ta không thể tự khinh thị mình, nếu ta chết thì cũng phải chết như một đại trượng phu. Quyết không thể làm mất thể diện Tề gia!

Ngọc Hư Tử cười nhạt, nói:

- Người còn dám đem gia môn ra khoa trương à! Không sai, phụ thân người được võ lâm công nhận là Thiên hạ đệ nhất cao thủ, nhưng nếu không có một nhi tử chẳng ra gì như người thì đích thực Tề gia là một thế gia đáng được tán dương. Hừ, không cần nói đâu xa, chỉ nói chuyện trước mắt, người dùng thủ đoạn vô lại để đối phó với bọn ta là cũng đủ hoen ố gia môn rồi!

Tề Cẩn Minh nói:

- Người thì biết cái gì, người có thể giết ta nhưng không thể cấm ta nói chuyện với Quyên Quyên. Vừa rồi ta nói với Quyên Quyên chứ không phải nói với người. Quyên Quyên, chính vì ta là nhi tử của Tề gia nên cần phải thẳng lưng mà chết, như thế mới không làm cho Tề gia hổ thẹn, nàng hiểu chứ?

Tiêu Quyên Quyên thừa hiểu ý của lão. Bà vốn muốn nói thẳng với Võ Đang ngũ lão là võ công của Tề Cẩn Minh đã bị phế nên không cần bọn họ bức lão tự phế võ công. Nhưng bây giờ đã hiểu tâm ý của Tề Cẩn Minh thì bà ta càng không thể nói ra điều đó. Vì một khi nói ra, tức có nghĩa là cầu ân tình cho Tề Cẩn Minh, mà Tề Cẩn Minh thì thà chết chứ không chịu nhận lãnh ân tình của đối phương. Lúc này Tiêu Quyên Quyên chợt cảm thấy lòng đau như cắt, bà ân hận là mình đã làm sai chuyện, nếu xương vai của lão không bị bà phá vỡ thì Võ Đang ngũ lão đâu là nghĩa lý gì?

Bà trầm nghĩ:

“Nếu sớm biết như vậy, ta nên để cho chàng tạm thời bảo lưu võ công. Chỉ cần xương vai của chàng không vỡ nát thì chàng có thể uống thuốc giải Tô Cốt Tán của ta và có thể tỳ

kiếm cùng Võ Đang ngũ lão. Ôi! Bây giờ xương vai đã vỡ thì dù có linh dược cũng vô dụng thôi!”

Hối hận thì đã muộn, bây giờ biết làm thế nào?

Tiêu Quyên Quyên chột nghĩ:

“Không cần sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm!”

Bà chột nhớ lại buổi chiều mình thệ định tình với Tề Cẩm Minh và lòng đã có quyết ý. Thế là bà chậm rãi lui bước đứng nép vào người của Tề Cẩm Minh.

Tề Cẩm Minh nhìn qua Võ Đang ngũ lão rồi hỏi:

- Các vị chỉ muốn tìm tị hạ thanh toán thôi phải không?

Ngọc Hư Tử nói:

- Không sai!

Tề Cẩm Minh nói tiếp:

- Như vậy thì việc không liên quan gì đến cô ta, các vị...

Lời chưa dứt thì đã nghe Tiêu Quyên Quyên kêu lên:

- Tề lang, chuyện hôm nay là do thiếp mà lụy đến huynh làm sao chàng có thể nói như vậy, việc đến nước này mà lẽ nào chàng còn phân biệt cái gì thiếp, cái gì chàng?

Câu “Chuyện hôm nay là do thiếp mà lụy đến chàng!” Đương nhiên Tề Cẩm Minh nghe hiểu nhưng bọn Ngọc Hư Tử không thể hiểu là chuyện gì. Bọn họ làm sao ngờ rằng Tiêu Quyên Quyên đã sớm dùng Tô Cốt Tán phá vỡ xương vai của Tề Cẩm Minh?

Vì vậy Ngọc Hư Tử khẽ gật đầu rồi nói với Quyên Quyên:

- Không sai, tuy hấn là tình nhân của người nhưng sở dĩ hấn thân bại danh liệt là đều do người mà ra. Tuy nhiên, ân oán giữa hấn và phái Võ Đang không liên quan gì đến người. Hôm nay bọn ta đến không phải để bình luận nhân phẩm của người mà chỉ muốn tìm hấn thanh toán ân oán. Vì thế người có thể ra đi.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Nhưng ta cũng báo cho người biết, chuyện chưởng môn phái Hoa Sơn bị sát hại, người khó thoát khỏi sự hiềm nghi. Ngày đó trên Hoa Sơn ta vốn cũng muốn bắt giữ người, nhưng hiện tại ta lại không muốn đối phó với người. Chuyện của phái Hoa Sơn có đệ tử phái Hoa Sơn lo, ta cũng không muốn bao đồng lo chuyện thiên hạ. Rốt cuộc là ân oán giữa chúng ta đã phân minh, hôm nay chúng ta tìm Tề Cẩm Minh thanh toán, chỉ cần người không giúp hấn thì người có thể đi rồi.

Bọn lão cho rằng như vậy là đã mở rộng một cửa. Tiêu Quyên Quyên là kẻ thức thời nên đương nhiên sẽ bỏ đi. Nào ngờ bà ta không những không đi mà còn đứng sát vào Tề Cẩm Minh hơn.

Tề Cẩm Minh khẽ nói:

- Quyên Quyên, đây không phải là ta cầu ân tình cho nàng, bọn họ muốn nàng đi thì nàng nên đi thôi!

Ngọc Hư Tử cũng nói:

- Nay, bọn ta đã mở ra một cửa lưới, tại sao ngươi còn chưa chịu đi?

Tiêu Quyên Quyên đường hoàng nói:

- Các vị đã biết vì ta làm liên lụy mà chàng phải thân bại danh liệt nên ta và chàng tất phải sinh tặc đồng sinh tử tặc đồng tử thôi! Các người muốn giết chàng thì xin hãy giết ta trước!

Tề Cẩm Minh đối mặt với trường kiếm của Võ Đang ngũ lão nhưng vẫn ngang nhiên không chút khiếp sợ. Duy có một điều khiến lão không thể yên tâm là nhi nữ của lão... Tề Tấu Ngọc.

*

* *

Tề Tấu Ngọc đang đơn thân độc mã đi vào khu náo thị của nội thành Bắc Kinh, nàng nhớ lại những chuyện vừa xảy ra thì bản thân cũng cảm thấy có chút buồn cười. Nàng lấy thân phận làm con để tác hợp một đoạn nhân duyên cho phụ thân. Mà trước đây không lâu nàng còn ghét cay ghét đắng nữ nhân kia.

Nàng vừa đi vừa nghĩ:

“Không biết ta làm như vậy thì phụ thân trách ta hay là cảm kích ta? Ô, ta nghĩ có lẽ phụ thân sau một hồi tức giận thì trong lòng sẽ cảm kích ta thôi. Lão sẽ phát hiện Tiêu di di mới là người lão thật sự cần, ta làm như vậy vừa có chỗ tốt cho phụ thân và mẫu thân vốn là cuộc hôn nhân bất hạnh, nhưng có được kết cuộc như thế thì có thể nói mỗi bên đều đạt sở nguyện rồi. Đương nhiên mẫu thân thích cuộc sống hiện tại của bà và không thích quay về Tề gia. Còn ta thì sao, ta lại có hai mẫu thân, điều đó cũng không tệ lắm!”

Nàng nghĩ đến chỗ tốt của các bên thì lấy làm đắc ý vì dường như “ác tác kịch” của nàng cũng biến thành “kiệt tác đắc ý” vậy. Nhưng trong sự đắc ý của nàng cũng còn có mấy phần ưu lo. Vì hiện tại nàng bắt đầu nghĩ đến Vệ Thiên Nguyên. Vị trí của Vệ Thiên Nguyên trong lòng nàng vốn còn nặng hơn phụ thân của nàng, hiện tại nàng không cần phải lo nghĩ đến chuyện của phụ thân nữa nên nỗi nhớ Vệ Thiên Nguyên càng thâm thiết hơn...

Tiêu Quyên Quyên dẫn lời Khương Tuyết Quân nói cho nàng biết về một “cổ quái nữ tử” có tên là Thượng Quang Phi Phụng, bảo rằng Thượng Quang Phi Phụng có thể giúp nàng tìm được Vệ Thiên Nguyên.

Bất giác nàng trầm nghĩ:

“Tại sao Thượng Quang Phi Phụng không đến tìm ta? Tuyết Quân tử tử nói cô ta thần thông quảng đại, ta không tìm được cô ta thì nhất định cô ta sẽ tìm được ta thôi.”

Vừa đi vừa nghĩ, bất giác nàng đã đến khu náo thị, nàng mãi chờ là sẽ có một “kỳ tích” xuất hiện, thế nhưng Thượng Quang Phi Phụng thần thông quảng đại kia vẫn chưa xuất hiện trước mặt nàng. Vì nóng lòng muốn hội diện với sư huynh Vệ Thiên Nguyên nên nàng

không nhẫn nại được nữa, thế là nàng mở trang giấy ghi địa chỉ của Thượng Quang Phi Phụng mà Tiêu Quyên Quyên trao cho, để án theo đó mà tìm người.

Tiêu Quyên Quyên nói với nàng là có hai cách để tìm Phi Phụng, một là theo địa chỉ mà tìm, hai là đến Chấn Viễn tiêu cục. Dù Phi Phụng không có ở tiêu cục thì cũng có thể hỏi thăm tin tức cô ta từ đó. Tiêu Quyên Quyên còn nói, thậm chí có thể Vệ Thiên Nguyên cũng ẩn thân ở đó. Thế nhưng Tề Tấu Ngọc xưa nay chưa từng gặp Thượng Quang Phi Phụng, nàng không hiểu tại sao Phi Phụng bỗng nhiên trở thành bằng hữu thân thiết của sư huynh Vệ Thiên Nguyên. Điều này không chỉ khiến nàng có chút cảm giác bất an.

Đối với Chấn Viễn tiêu cục thì khác, tổng tiêu đầu Thang Hoài Viễn là nhân vật mà nàng từng gặp từ thuở nhỏ. Vả lại, có khả năng sư huynh của nàng cũng ẩn thân tại Chấn Viễn tiêu cục. Án theo lẽ thường mà nói, đi tìm một người xa lạ giúp đỡ sao bằng nhờ người quen? Nhưng sau khi suy nghĩ và cân nhắc kỹ thì nàng quyết định thà đi tìm Thượng Quang Phi Phụng còn hơn. Bởi lẽ tại Chấn Viễn tiêu cục đang có người mà nàng sợ gặp mặt.

Nguyên nàng đã biết Dương Châu đại hiệp Sở Kinh Tùng đang dưỡng thương tại Chấn Viễn tiêu cục và cả nhà lão cũng tạm cư ở đó. Trước đây nàng chỉ biết Sở Kinh Tùng là Dương Châu đại hiệp, là phụ thân của Sở Thiên Thư - bằng hữu của nàng. Nhưng hiện tại nàng còn biết thêm một chuyện, Sở Kinh Tùng cũng là phu quân hiện nhiệm của mẫu thân nàng.

Sở Kinh Tùng vừa bị phụ thân đánh một trận bán sống bán chết, thê tử của Sở Kinh Tùng (tức mẫu thân của nàng) cũng bị phụ thân nàng cướp đi, nhưng hiện tại bà ta đã quay về bên cạnh Sở Kinh Tùng. Tuy gia gia (ông nội) nàng từng có ân cứu mạng Sở Thiên Thư, tuy phụ thân nàng cũng từng tặng thuốc giải cho Sở Kinh Tùng, nhưng thù hận giữa hai nhà làm sao có thể giải khai được?

Không phải nàng không có thâm tình với mẫu thân, nhưng trước tình hình này, nếu bảo nàng đến Sở gia gặp mẫu thân nàng thì đích thực là nàng cảm thấy vô cùng ngượng. Ân oán giữa hai nhà cứ thắt chặt vào nhau, thật là “cắt không đứt mà gỡ thì càng tốt!”

Sau vài lần do dự nàng quyết định án theo địa chỉ để tìm Thượng Quang Phi Phụng. Lúc này trời đã nhá nhem tối, vì nóng lòng tìm Vệ sư huynh nên nàng gia tăng cước lực. Thế nhưng nàng đâu ngờ rằng trong bóng đêm có kẻ ngấm theo dõi hành tung của nàng. Và nàng cũng không ngờ rằng “kiệt tác” mà nàng cho rằng “đắc ý” đang biến thành bi kịch. Nàng nghĩ phụ thân và Tiêu Quyên Quyên có thể cùng hưởng hạnh phúc quãng đời còn lại, nhưng nàng nào biết bọn họ đang đối đầu với cái chết.

Hiện tại nàng ôm lòng hiếu kỳ và một chút hứng thú, án theo địa chỉ mà tìm người. Hiếu kỳ là nàng muốn xem Thượng Quang Phi Phụng rốt cuộc là một kỳ nữ như thế nào? Hứng thú là nàng có khả năng nhanh chóng gặp lại Vệ sư huynh của nàng. Đương nhiên nàng cũng chưa biết là Vệ sư huynh của nàng hiện tại cũng đang rơi vào hiểm cảnh.

Mấy ngày qua, nàng đã gặp nhiều chuyện không ngờ, bây giờ lại phải đến một nơi thần bí để tìm gặp một nhân vật thần bí, Thượng Quang Phi Phụng và hiện tại nơi đó nàng có thể tìm được những lời giải đáp mà nàng cần tìm không?

Tề Tấu Ngọc theo địa chỉ tìm đến nơi thì thấy đó là một đại trang viện cổ kính, cổng lớn đóng im ỉm. Nàng sợ làm kinh động những lâu cư nên nhìn trước nhìn sau thấy không ai theo dõi thì lập tức thi triển khinh công vượt tường mà vào. Nàng phập phồng, hồi hộp tiến từng bước vào trong sảnh đường. Nàng nghe nói võ công của Phi Phụng rất cao cường, một khi có người đột nhập vào nơi ở thì nhất định cô ta sẽ phát giác được ngay. Vì thế, Tề Tấu Ngọc chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với Thượng Quang Phi Phụng. Thậm chí nàng còn muốn thử võ công của Phi Phụng, sau đó mới nói cho cô ta biết thân phận và mục đích đến đây của nàng.

Nào ngờ nàng đi một mạch vào tới sảnh đường mà vẫn không thấy ai xuất hiện ngăn cản. Trang viện cổ kính chìm trong bóng đêm tĩnh mịch khiến nàng bất giác lạnh người và lo sợ. Đang lúc định thối lui thì bất chợt nàng phát hiện nơi vách tường của sảnh đường có cửa ngấm. Cửa ngấm này có người mở rồi và chỉ khép hờ lại nên nàng mới dễ dàng phát hiện.

Một nơi thần bí của một nhân vật thần bí, bây giờ còn phát hiện ra một địa đạo có không khí còn thần bí hơn dù Tề Tấu Ngọc to gan đến mấy cũng bất giác rung mình do dự. Tuy nhiên nỗi lo sợ không triệt tiêu được lòng hiếu kỳ của nàng, nàng nghĩ thầm:

“Khương tử tử và Tiêu di di đều nói là Thượng Quan cô nương ở nơi này và cô ta có thể giúp đỡ ta, như vậy không có lý gì cô ta lại làm hại ta. Vả lại Khương tử tử và Tiêu di di cũng không thể lừa gạt ta?”

Nghĩ đoạn nàng mạnh dạn thắp lên một ngọn đuốc rồi đi vào địa đạo. Đi đến tận cùng địa đạo là một gian nhà thất, bên trong tối đen như mực, không khí lạnh lùng cổ quái khiến bất cứ ai cũng sồn da rùng mình. Tề Tấu Ngọc dừng bước trước gian nhà thất, nàng do dự một lúc rồi mạnh dạn lên tiếng hỏi:

- Có ai bên trong không?

Không có ai trả lời, chỉ có giọng của nàng hồi chuyển vọng lại mà thôi. Bất giác nàng lui lại hai bước rồi cất tiếng hỏi tiếp:

- Có ai bên trong không?

Lần này thì có phản ứng, Tề Tấu Ngọc vừa dứt thì bỗng nhiên có một giọng nói truyền ra:

- Đương nhiên là có!

Là một giọng nam nhân thâm trầm trả lời.

Tề Tấu Ngọc vội lùi lại thi triển chiêu Dạ Chiến Bát Phương phòng bộ toàn thân. Thế nhưng không có bóng người nào xuất hiện hoặc bỏ nhào về phía nàng. Hồi lâu sau, nàng định thần nhìn kỹ mới thấy một bóng đen từ từ bước ra khỏi gian nhà thất. Tề Tấu Ngọc bất giác ngẩn người vì nàng chợt cảm thấy giọng nói và hình dáng của người này có vẻ quen

quen. Khi bóng đen hoàn toàn bước ra khỏi gian nhĩ thất thì Tề Tấu Ngọc buột miệng kêu thất thanh:

- Người là Sở Thiên Thư phải không?

Nói đoạn nàng gio cao ngon đốc soi tới trước và nhìn kỹ thì thấy quả nhiên là Sở Thiên Thư, nhi tử của Dương Châu đại hiệp Sở Kinh Tùng, trước đây hẳn từng được gia gia của nàng cứu mạng nên đã trở thành bằng hữu của nàng.

Tề Tấu Ngọc lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Người thật là tệ, không khí ở đây đã khiến ta sợ phát ra khiếp mà người còn nấp trong đó hù dọa ta!

Sở Thiên Thư nói:

- Ta không có ý hù dọa nàng, ta cũng vừa đến đây thôi.

Tề Tấu Ngọc vội hỏi:

- Người có gặp Thượng Quang Phi Phụng không?

Sở Thiên Thư lắc đầu, nói:

- Không, nếu gặp thì ta đâu có lý nào tìm đến địa đạo này?

- Thế người tìm đến đây làm gì?

- Ta cũng muốn tìm Thượng Quang Phi Phụng nhưng không phải để diện kiến mà điều tra về cô ta thôi.

- Thế à, cô ta là người thế nào? Không lẽ cô ta đã làm việc gì bại hoại hay sao mà người điều tra về cô ta?

- Ta chỉ vừa đến đây thôi, hoàn toàn chưa điều tra được gì nên không biết cô ta là người thế nào. Còn cô ta có làm chuyện bại hoại hay không thì ta không biết, chỉ biết cô ta là một nhân vật khá thần bí.

Nguyên Sở Thiên Thư và Trang Anh Nam, tức mẫu thân của Tề Tấu Ngọc và hiện là kế mẫu của Sở Thiên Thư, đang tạm cư tại Chấn Viễn tiêu cục chờ phụ thân Sở Kinh Tùng của chàng dưỡng thương. Chấn Viễn tiêu cục là một trong tứ đại tiêu cục ở nội thành Bắc Kinh, tổng tiêu đầu Thang Hoài Viễn cũng khá có uy danh và được bằng hữu trong võ lâm nể trọng. Gần đây lão nghe nói trong nội thành có một bạch y thiếu nữ xuất hiện nhưng hành tung khá thần bí nên lão nhờ Sở Thiên Thư đi điều tra. Thế nhưng cũng giống như Tề Tấu Ngọc, Sở Thiên Thư chỉ dò hỏi được nơi ở của Thượng Quang Phi Phụng là tòa trang viện cổ kính này, song vẫn chưa gặp và cũng chưa quen biết gì về bạch y thiếu nữ thần bí đó.

Tề Tấu Ngọc biết Sở Thiên Thư từ Chấn Viễn tiêu cục đến nên vội hỏi:

- Vệ sư huynh của ta có đến Chấn Viễn tiêu cục không?

Sở Thiên Thư lắc đầu nói:

- Không! Ai nói với nàng là Vệ Thiên Nguyên đến Chấn Viễn tiêu cục?

Tề Tấu Ngọc cũng lắc đầu, nói:

- Không có ai nói cả, ta chỉ suy đoán rồi hỏi thử thôi.

Sở Thiên Thư trầm ngâm một lúc rồi hỏi qua chuyện khác:

- Hiện phụ thân của nàng ở đâu?

Tề Tấu Ngọc không trả lời mà hỏi lại:

- Người hỏi phụ thân của ta làm gì?

- Không có gì. Ta chỉ muốn biết nàng và lệnh tôn có ở chung với nhau không thôi.

- Trước đây ta và người ở chung nhưng hiện tại gia phụ đã đi một nơi khác rồi. Nhưng người cũng bắt tất phải lo lắng, gia phụ sẽ không tầm thù đối với Sở gia của người nữa đâu.

- Ta biết. Không phải lo sợ lệnh tôn tầm thù mà ta hỏi tung tích của lão. Nhưng nàng có thể cho ta biết là lão đi đâu không?

- Chuyện này... chuyện này...

- Nàng không muốn nói thì thôi vậy, tin hay không tin là tùy nàng, ta chỉ quan tâm đến lệnh tôn chứ tuyệt không có ác ý gì khác.

- Cảm ơn, nhưng ta chỉ có thể nói với người rằng, hoàn toàn gia phụ đã an thân lập mệnh tại một nơi khác, không cần người lo lắng cho lão.

Sở Thiên Thư ngầm phán đoán được mấy phần, chàng nói:

- Nếu lệnh tôn muốn từ nay quy ẩn danh sơn thì đó cũng là một chuyện tốt. Đúng rồi, bây giờ đến lượt nàng nói cho ta biết, Thượng Quang Phi Phụng là nhân vật thế nào vậy?

Tề Tấu Ngọc lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết cô ta là người thế nào, Khương tử tử bảo ta đến đây tìm cô ta...

- A, nàng cũng gặp Tuyết Quân rồi à?

- Đúng vậy, vị sư muội này của người cũng khá đấy, chẳng trách khi ở Lạc Dương, người từng vì cô ta mà tranh uy phong với Vệ sư huynh.

- Nha đầu người thật là không biết cao thấp thượng hạ, trước mặt ta mà người dám lẻo mép thế à. Người còn nói lung tung thì chớ trách ta quản giáo người một trận đấy!

- Hừ! Người là trưởng bối của ta hay sao mà dám quản giáo?

Sở Thiên Thư mỉm cười, nói:

- Thế ra nàng vẫn chưa rõ à?

Tề Tấu Ngọc chợt nghĩ đến chuyện mẫu thân của mình và bất giác nàng cũng bật cười.

Sở Thiên Thư hỏi:

- Nàng cười cái gì?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Ta cảm thấy hoạt kê.

- Hoạt kê?

- Đúng vậy, không ngờ người bỗng nhiên trở thành ca ca của ta. Chuyện này há chẳng hoạt kê đáng tức cười lắm sao?

- Thế trong suy nghĩ của nàng, ta không xứng làm ca ca của nàng sao?

- Ta cũng mong có một vị ca ca, nhưng ta cảm thấy người không giống vị ca ca mà ta mong đợi.

- Vậy trong suy nghĩ của nàng thì vị ca ca đó như thế nào?

Tề Tấu Ngọc trầm mặc không đáp, hồi lâu sau nàng mới nói:

- Ta không biết.

Nói đoạn nàng thở dài một hơi. Thì ra nàng đang nhớ đến Vệ Thiên Nguyên, Vệ Thiên Nguyên cùng lớn lên với nàng ở Tề gia và luôn coi nàng như một tiểu sư muội. Một ca ca trong suy nghĩ của nàng là như thế nào? E rằng là giống như Vệ Thiên Nguyên vậy. Nhưng thực tại nàng không muốn Vệ Thiên Nguyên đối với nàng như thế, sợ dĩ nàng thất vọng về Vệ Thiên Nguyên chính là vì Vệ Thiên Nguyên hành xử giống như ca ca của nàng.

Sở Thiên Thư làm sao hiểu được tâm tư phức tạp của nàng như vậy, chàng đành nói:

- Ta và nàng lại nói chuyện vui rồi, chúng ta bất đồng phụ mẫu thì hà tất phải quan tâm đến vấn đề danh phận. Nàng không thích tương xứng như huynh đệ thì ta cứ gọi nàng là Tề cô nương vậy.

Tề Tấu Ngọc mỉm cười, nói:

- Xưng hô như thế lại quá khách khí. Người danh phận là ca ca của ta nhưng lại không giống ca ca của ta, thế mới thật là buồn cười.

Sở Thiên Thư không hiểu gì cả, chàng hỏi lại:

- Buồn cười?

- Đúng vậy. Là ca ca là phải yêu thương bao bọc che chở cho muội muội, khi nào ta cần người thì sẽ gọi người một tiếng là Sở đại ca. Ca ca và đại ca tuy chỉ khác nhau một chữ lại có sự phân biệt rất tế nhị, như thế chẳng buồn cười sao?

- Ta không muốn làm “đại ca” của nàng và cũng không dám mặt dày làm ca ca của nàng, vậy tính sao bây giờ?

Nói đoạn, chàng phá lên cười ha ha một tràng rồi chợt nghiêm túc nói tiếp:

- Chúng ta đã không tìm được vị Thượng Quan cô nương kia, nơi này sợ rằng không tiện ở lâu. Hay là chúng ta quay về thôi.

Tề Tấu Ngọc ngạc nhiên, nói:

- Quay về, quay về đâu?

Sở Thiên Thư nói:

- Mẫu thân của nàng đang ở tại Chấn Viễn tiêu cục.

Tấu Ngọc chợt thấp giọng hỏi:

- Mẫu thân của ta đối với người có tốt không?

Sở Thiên Thư nói:

- Tuy bà ta là kế mẫu của ta nhưng đối với ta như thân sinh.

Nói đến đây thì chàng cũng hạ giọng hỏi lại:

- Ngọc muội, nàng không trách mẫu thân nàng nhẫn tâm bỏ mặc nàng chứ?

Tề Tấu Ngọc mặc nhiên nói:

- Ta không trách. Bà ta có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình.

Sở Thiên Thư nói:

- Hãy tin tưởng ta, mẫu thân của nàng là một hảo mẫu thân. Tuy bà ta không nói với ta về tâm sự của mình nhưng ta biết điều khiến bà ân hận nhất trong đời là việc bỏ rơi nàng. Nàng không muốn đi thăm bà ta sao?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Ta... ta không biết. Từ lúc ta hiểu chuyện đến giờ thì ta luôn nghĩ hài tử nhà người khác đều có mẫu thân yêu thương và mơ ước nếu mẫu thân ta còn sống thì tốt biết mấy. Bây giờ ta đã biết tung tích của bà ta, nhưng ta không biết... không biết...

Sở Thiên Thư tiếp lời:

- Nàng không biết nhưng ta biết!

Tề Tấu Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Người biết gì?

Sở Thiên Thư nói:

- Ta biết, thực ra nàng đang nhớ đến mẫu thân mình, nghe lời ca ca hãy cùng ta trở về đi. Ngay lúc đó bỗng nhiên nghe có tiếng bước chân từ ngoài vọng vào.

Tề Tấu Ngọc vội thổi tắt ngọn đuốc và khẽ nói:

- Sợ rằng vị Thượng Quan cô nương kia đã trở về, chúng ta đợi một lát rồi hãy nói tiếp.

Tề Tấu Ngọc vừa dứt lời thì nghe tiếng cười nhạt của một nam tử, tiếp theo là giọng nói thô kệch:

- Quay về, các người còn muốn quay về sao?

Lời vừa dứt thì một bóng người đã xuất hiện trước cửa địa đạo, đó là một thiếu niên mặc hắc y, thân hình vạm vỡ trông rất khô kệch. Tề Tấu Ngọc nhận ra ngay nhân vật này, nhưng Sở Thiên Thư không biết hắn là ai nên quát hỏi:

- Các hạ là ai?

Hắc y thiếu niên không để ý đến Sở Thiên Thư mà chỉ chăm chú nhìn Tề Tấu Ngọc rồi cười nhạt, nói:

- Ta tưởng là người theo phụ thân người hồi gia rồi, không ngờ người trốn ở đây để lên lút gặp gỡ tên tiểu bạch diện này. Hi hi, tiểu bạch diện này không biết ta là gì của người, vậy thì người hãy nói cho hắn biết đi.

Sở Thiên Thư phát nộ, chàng quát lớn:

- Thối tha, ta là ca ca của cô ta!

Hắc y thiếu niên lại cười nhạt rồi nói:

- Người là ca ca của cô ta? Ta nói cho người biết, ta mới chính là ca ca của cô ta.

Tề Tấu Ngọc hứ một tiếng rồi lạnh lùng nói:

- Xằng bậy, người là ca ca của ai chứ? Người là một con có ghê do yêu nhân ở Bạch Đà Sơn sinh ra.

Thì ra hắc y thiếu niên này là nhi tử của Bạch Đà Sơn Chủ Vũ Văn Lôi và Kim Hồ Tiêu Hảo Hảo, hắn có tên là Vũ Văn Hạo. Vì Kim Hồ là tỷ tỷ của Ngân Hồ nên Tề Tấu Ngọc đã có lần gặp và biết hắn.

Vũ Văn Hạo nghe Tề Tấu Ngọc nói vậy thì phá lên cười một tràng quái gở rồi nói:

- Người không nhận ca ca cũng chẳng sao, chỉ cần nhận ta làm hôn phu là được rồi! Người muốn quay về thì chỉ có thể theo ta quay về thôi. Cứ việc chửi mắng ta nữa đi, nhưng thiên hạc nhục của người thì ta nhất định sẽ ăn thôi!

Vũ Văn Hạo không nói sai, hấn đến đây đích thực là muốn ăn thiên hạc nhục. Từ khi Tề Tấu Ngọc chia tay với phụ thân nàng và Tiêu Quyên Quyên thì hấn luôn theo dõi hành tung của nàng cho đến tận nơi này. Việc Tề Cẩm Minh và nữ nhi chia tay giữa đường khiến hấn vui mừng ngoài mong đợi. Do vậy hấn mới dám cho rằng mình nhất định sẽ ăn thiên hạc nhục mà không chút kiêng kỵ như thế.

Hấn vốn chỉ kiêng kỵ mỗi Tề Cẩm Minh, còn Sở Thiên Thư chẳng qua là kẻ đồng trang lứa với hấn, đừng nói là hấn không quen biết Sở Thiên Thư, dù hấn biết chàng là nhi tử của Dương Châu đại hiệp thì hấn cũng chẳng coi ra gì.

Thế nhưng Sở Thiên Thư làm sao có thể để cho hấn nói những lời vô lễ như vậy, chàng dùng dùng nội khí quát lớn:

- Cút xéo đi!

Vũ Văn Hạo cũng quát lại:

- Người mới là kẻ đáng cút xéo đó!

Song phương không ai muốn “cút xéo” thì đương nhiên chỉ còn cách đánh nhau mà thôi. Vũ Văn Hạo đột nhiên vung hữu thủ lên, nhất thời trước mặt Sở Thiên Thư liền xuất hiện một lớp khói mờ, theo đó là mùi hương khí nhàn nhạt tỏa ra. Sở Thiên Thư cảm thấy không xong nên vội bế hô hấp, nhưng chàng đã hít phải một chút độc khí rồi.

Nói thì chậm nhưng diễn biến tại đương trường cực kỳ nhanh. Vũ Văn Hạo vừa vung tay lên thì quát tiếp:

- Nằm xuống cho ta!

Không ngờ Sở Thiên Thư không nằm xuống mà đôi phan quan bút của chàng đã nghênh tiếp song chưởng của Vũ Văn Hạo. Mũi bút hướng vào Lao Cung huyết nơi tâm chưởng của đối phương.

Vũ Văn Hạo thi triển thế Bàn Long Nhiều Bộ tránh né, nhưng vẫn nghe “soạt” một tiếng, tuy Lao Cung huyết của hấn không bị đâm trúng nhưng tay áo đã bị xuyên thủng một lỗ.

Vũ Văn Hạo bất giác rung mình và nghĩ thầm:

“Võ công của tên tiểu bạch diện này quả nhiên không tầm thường”.

Vừa nghĩ hấn vừa sử xuất sở học bình sinh, song chưởng xoay chuyển đánh bật mũi bút của Sở Thiên Thư nhưng vẫn không thể bức đối phương lui nửa bước.

Chợt nghe Tề Tấu Ngọc nói:

- Ngừng tay, Vũ Văn Hạo, nếu người còn đánh nữa thì đừng trách ta không khách khí đấy!

Vũ Văn Hạo đã phát hiện thấy khí lực của Sở Thiên Thư không còn liên tục, hẳn nghĩ dù có Tề Tấu Ngọc trợ chiến thì trong vòng mười chiêu hẳn cũng nắm chắc phần thắng. Trong mười chiêu đó, nếu kSở Thiên Thư không bị hắn đánh ngã thì tự nhiên cũng bị độc khí phát tác và hôn mê bất tỉnh.

Nào ngờ hắn lại phạm vào sai lầm là khinh địch. Không sai, đích thực là Sở Thiên Thư khó có thể cầm cự được lâu, nhưng chàng vẫn có thể kích một chiêu tối hậu.

Vũ Văn Hạo thấy chàng xuất chiêu chậm chạp thì biết là thời cơ đã đến, hắn lập tức tung người đến trước, tả quyền hữu trảo công thẳng vào đối phương. Trảo thủ của hắn là thủ pháp phân cân thác cốt, nếu bị hắn chụp trúng thì nhất định Sở Thiên Thư sẽ trở thành kẻ tàn phế.

Nhưng không ngờ Sở Thiên Thư vì cầu tốc chiến tốc thắng nên thi triển kế dụ địch, trong chớp mắt song bút của chàng biến chuyển nhẹ nhàng và cực kỳ ảo diệu rồi đột nhiên đâm vào phương vị mà đối phương không ngờ đến.

Chỉ nghe Vũ Văn Hạo kêu “hự” một tiếng, hắn lão đảo mấy bước rồi ngã ra đất. Lúc này Tề Tấu Ngọc đã bay lại và đang định xông vào liên thủ với Sở Thiên Thư.

“Thắng không kiêu, bại không nản”, đây vốn là câu cách ngôn mà người học võ cần phải nhớ, nhưng đáng tiếc là chàng đã quên câu cách ngôn này và cũng giống như Vũ Văn Hạo vừa rồi, chàng phạm phải bệnh khinh địch, cho rằng Vũ Văn Hạo đã bị điểm huyết nên thản nhiên nói:

- Ngọc muội, không cần nàng động thủ, ta chỉ cần nàng cho biết là muốn xử trí hắn thế nào thôi?

Lời vừa dứt thì đột nhiên nghe nổ “ầm” một tiếng, một màn khói mù dày đặc lan tỏa ra, theo đó là vô số ánh kim quang lấp lánh trước mắt Sở Thiên Thư.

Thì ra trình độ võ công của Vũ Văn Hạo ngoài dự đoán của Sở Thiên Thư, tuy mũi bút của chàng điểm trúng đối phương, nhưng không trúng vào chính huyết. Vũ Văn Hạo là nhi tử của Kim Hồ - Tiêu Hảo Hảo mà ám khí tẩm độc của Tiêu gia đứng vào hàng đệ nhất, đệ nhị trong thiên hạ. Vừa rồi hắn sử dụng là một loại ám khí gia truyền lợi hại nhất của Tiêu gia, đó là Độc Vụ Kim Châm Tử Mẫu Đạn. Những ánh kim quang lấp lánh kia chính là Mai Hoa Châm có tẩm độc được. Do loại ám khí này có lực sát thương rất mạnh, Vũ Văn Hạo sợ tổn thương đến Tề Tấu Ngọc nên hắn do dự không dám thi triển.

Cũng may là Tề Tấu Ngọc chưa tra kiếm vào bao và nàng lại đứng cản trước mặt Sở Thiên Thư nên nàng lập tức thi triển chiêu Loạn Phệ Phong. “Keng keng”... Hàng loạt thanh âm vang lên trong bóng kiếm quang phi vũ, kim châm rơi xuống như mưa.

Sở Thiên Thư cũng ứng biến cực kỳ thần tốc, chàng phát phách không chướng rồi lập tức rạp người qua một bên, nhờ vậy mới không bị độc châm bắn trúng. Nhưng chàng đã hít phải không ít khói độc, loại khí độc này trộn lẫn với mê hương trước đó đã vượt qua sự khống chế của nội công nên chàng loạng choạng mấy bước rồi ngã xuống đất.

Vũ Văn Hạo phát ra một tràng cười nhạt đầy thâm hiểm rồi đứng lên. Hắn định khai khẩu thì đột nhiên cảm thấy khuỷu tay tê buốt giống như bị một mũi kim đâm vào. Hắn đang bàng hoàng thì chợt nghe Tề Tấu Ngọc cười nhạt, rồi nói:

- Người không ngờ là ta cũng có ám khí phải không?

Vũ Văn Hạo kinh ngạc, quát hỏi:

- Xú nha đầu, người... người dám sử dụng độc châm ám toán ta chẳng?

Tề Tấu Ngọc cười khanh khách rồi nói:

- Người đoán đúng đấy, đây chẳng qua là dùng lễ để trả lễ mà thôi. Ta có thể nói cho người biết, độc châm ta sử dụng là do di di Ngân Hồ của người tặng cho ta đấy, theo bà ta nói thì loại độc châm này lợi hại hơn độc châm của người một chút.

Đương nhiên là nàng bịa chuyện nói dối nhưng Vũ Văn Hạo không thể không tin và bất giác hắn cảm thấy lạnh người.

Tề Tấu Ngọc lạnh lùng nói:

- Người có thể sống khoảng một canh giờ nữa mà thôi, người có muốn giết ta báo thù trước khi chết không? Tỷ kiếm, tỷ ám khí, ta đều có thể bồi tiếp người.

Vừa rồi tuy không bị Sở Thiên Thư đâm trúng chính huyết mạch của Vũ Văn Hạo bị mũi bút làm tổn thương không nhẹ, dù hắn không trúng độc thì cũng đã vô lực tái chiến. Huống hồ lúc này hắn đã biết là mình trúng độc. Mà bản lĩnh dụng độc của Tiêu Quyên Quyên di di của hắn còn cao cường hơn mẫu thân hắn, điều này hắn cũng đã sớm biết. Trong lòng càng hoang mang thì càng nghi thần nghi quỷ.

Mạng sống là quan trọng, Vũ Văn Hạo vội vàng bỏ chạy ra ngoài địa đạo và thầm nghĩ:

“Độc châm của di di và mẫu thân tương đồng với nhau, dù độc tính lợi hại hơn một chút nhưng dùng thuốc giải gia truyền thì nhất định sẽ bảo toàn được sinh mạng”.

Sau khi chạy ra khỏi địa đạo, hắn mới dám lớn tiếng chửi vào:

- Tiện tỳ, người chó đẻ vợ đắc ý, khi quay lại ta sẽ tìm người thanh toán.

Không cần hắn quay lại thì Tề Tấu Ngọc cũng đã giãy giữa bên bờ tử vong rồi. Thì ra Tề Tấu Ngọc mới là người trúng độc châm, còn mũi kim châm mà nàng bắn về phía Vũ Văn Hạo thì không có tẩm độc, đó chỉ là một mũi Mai Hoa Châm bình thường. Nhờ vào nội công gia truyền đặc biệt nên nàng không để cho Vũ Văn Hạo thấy mình bị trúng độc, nhưng chẳng qua là cầm cự tạm thời mà thôi. Vũ Văn Hạo vừa bỏ chạy thì nàng thở phào một hơi, nhất thời độc tính phát tác, nàng chỉ kịp kêu lên:

- Ca ca, người mau chạy đi thôi!

Rồi bất tỉnh nhân sự.

Sở Thiên Thư không những không thể chạy mà căn bản không nghe được câu này của nàng. Bởi lẽ chàng đã sớm hôn mê và mất tri giác từ lâu rồi.

Cũng chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, Sở Thiên Thư bắt đầu dần dần có lại tri giác. Giống như người trong cảnh mộng mê ly, khi chàng mở mắt ra thì cảm thấy mơ mơ hồ hồ, không biết những điều thấy trước mắt là chân hay ảo.

- A, đây là nơi nào, tại sao ta lại đến đây? Tại sao Ngọc muội lại nằm bên cạnh ta?

Đó là những ý nghĩ đầu tiên khi chàng vừa tỉnh lại. Kế đó chàng phát hiện nơi mình đang nằm là một ngôi miếu hoang, không những cửa nẻo bị đổ nát mà tượng thần trên bàn thờ cũng xiêu vẹo và sứt mẻ. Góc tường đầy mạng nhện, bàn thờ đầy bụi đất. Rõ ràng đây là một ngôi miếu bỏ hoang đã lâu năm.

- Không lẽ ta đang nằm mộng?

Chàng tự hỏi rồi đưa ngón tay lên miệng cắn và cảm thấy đau, điều đó chứng minh là thực chứ không phải mộng.

- Ngọc muội! Ngọc muội!

Chàng kể tai Tề Tấu Ngọc gọi liên mấy tiếng nhưng nàng vẫn nhắm nghiền song mục, chưa thể tỉnh lại được. Sở Thiên Thư thử sờ vào kinh mạch của nàng thì cảm thấy mạch vẫn còn đập nhưng rất hư nhược. Chàng hoang mang thầm nghĩ:

“Tại sao xảy ra chuyện kỳ quái thế này? Vừa rồi ta ở nơi nào? Chẳng phải là đánh nhau với Vũ Văn Hạo dưới địa đạo của một trang viện cổ sao? Thế tên tiểu yêu của Bạch Đà Sơn đâu rồi?”

Chàng định thần suy nghĩ kỹ trở lại và nhớ dần mọi chuyện. Chàng nhớ trước khi mình mất tri giác thì tên tiểu yêu nhân quăng ra một loại ám khí đầy khói mù và kim châm. Lúc đó Tề Tấu Ngọc bỏ về phía yêu nhân đó, như vậy có thể suy đoán mà biết là nàng cũng bị trúng độc mà hôn mê.

Những những việc đó xảy ra tại một ngôi cổ viện trong nội thành Bắc Kinh, còn nơi bọn họ đang nằm là một ngôi cổ miếu hoang phế thuộc vùng hoang sơn dã lĩnh. Nơi này cách Bắc Kinh bao xa? Và ai đã đưa bọn họ đến nơi này?

Sở Thiên Thư đầy bụng hoài nghi, chàng ngồi dậy và quan sát kỹ cảnh vật xung quanh. Cũng may là chàng còn có khí lực để đi lại nhưng cũng giống như người sau cơn bạo bệnh, bước chân của chàng nặng như đeo chì, thân hình hư nhược.

Bỗng nhiên chàng phát hiện trên bàn thờ có một chiếc bình nhỏ bằng bạc, dưới bình là một mảnh giấy. Chàng vội bước lại lấy mảnh giấy xem thì thấy mấy hàng chữ thảo nguệch ngoạc:

“Hãy cho Tề cô nương uống một viên Bích Linh, tuy không phải là thuốc giải đối chứng nhưng có thể tạm thời bảo vệ tính mạng của cô ta trong mười ngày. Nếu muốn cứu tính mạng cô ta thì cần phải dùng nội công thượng thừa đả thông kỳ kinh bát mạch cho cô ta.”

Người viết không ghi tên họ, nhưng Sở Thiên Thư liền nghĩ:

“Không lẽ người tặng linh dược là Thượng Quang Phi Phụng?”

Nhưng chàng lại suy nghĩ kỹ:

“Thứ nhất bút pháp không giống như của nữ nhân, thứ hai, nếu là Thượng Quang Phi Phụng thì tại sao chỉ tặng dược vật rồi bỏ mặc mà đi?”

Tuy nhiên lúc này chàng không còn lòng dạ nào để phân tích những ý nghĩ trên, vấn đề cần giải quyết lập tức là: Có nên cho Ngọc muội uống viên Bích Linh Đan kia không?”

Tuy chàng không sợ người kia mưu hại, vì muốn hại thì quá dễ, nhân lúc bọn chàng hôn mê chưa tỉnh, chỉ cần hạ thủ là xong, hà tất phải đưa bọn chàng từ nội thành Bắc Kinh ra nơi hoang sơn dã lĩnh này rồi mới dùng thuốc giải giả để đánh lừa? Nhưng chàng lại không biết một chút gì về lai lịch của người kia. Tề Tấu Ngọc trúng độc gì chàng cũng chẳng rõ. Người kia nói Bích Linh Đan không phải là thuốc giải, như vậy liệu có thể bảo toàn được sinh mạng của Tề Tấu Ngọc tạm thời trong mười ngày như đã nói?

Dược vật có tương đồng tương khắc, nếu sai một ly thì có thể đi một dặm như chơi. Giả như người kia không thông y đạo thì liệu việc muốn cứu người có trở thành hại người không? Còn một vấn đề nữa, tại sao người đó không đích thân cho Tề Tấu Ngọc uống Bích Linh Đan mà phải mượn tay chàng?

Tuy trong lòng có nhiều nghi vấn nhưng thấy kinh mạch của Tấu Ngọc càng lúc càng hư nhược, hô hấp cũng yếu dần và có thể vong mạng bất cứ lúc nào nên Sở Thiên Thư đành cho nàng uống viên Bích Linh Đan. Kế đó chàng lặng lẽ ngồi chờ đợi bên cạnh nàng, chừng nửa canh giờ sau thì trên sắc diện nhợt nhạt của Tề Tấu Ngọc bắt đầu xuất hiện vài điểm huyết sắc. Hơi thở mạnh dần, kinh mạch cũng từ từ bình phục trở lại. Lúc này Sở Thiên Thư mới trút được gánh nặng trong lòng. Và cuối cùng Tề Tấu Ngọc cũng tỉnh lại.

Tuy nói là nàng đã tỉnh nhưng ngay cả việc cử động ngón tay cũng chưa thể, nhất thời cũng chưa khai khẩu được. Nhưng từ ánh mắt của nàng có thể nhận ra rằng nàng rất ngạc nhiên trước khung cảnh hiện tại. Sở Thiên Thư cũng không thể nào giải thích, chàng chỉ có thể nói cho nàng biết là có một nhân vật lai lịch bất minh đã đưa bọn họ đến nơi này.

Thêm nửa canh giờ sau thì Tề Tấu Ngọc đã có thể khai khẩu được, câu đầu tiên nàng nói quả thật là ngoài tiên liệu của Sở Thiên Thư:

- Ca ca, người còn sống khiến ta thật vui mừng!

Thế nhưng câu thứ hai càng kỳ quái hơn, nàng nói:

- Ôi, tại sao ta vẫn chưa chết?

Sở Thiên Thư trấn định tinh thần rồi hỏi lại:

- Làm sao nàng biết là nàng sẽ chết?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Đương nhiên là biết, vì trước lúc hôn mê ta đã trúng độc châm của Tiêu gia.

Sở Thiên Thư nói:

- Người kia để lại cho nàng một viên dược hoàn.

Tề Tấu Ngọc liền hỏi:

- Dược hoàn gì?

Sở Thiên Thư nói:

- Tên gọi là Bích Linh Đan.

Tề Tấu Ngọc tỏ ra vừa kinh hãi vừa vui mừng, nàng nói:

- Thế à, là Bích Linh Đan thì đúng rồi. Nhưng... nhưng không đúng, không thể đúng.

- Tại sao nàng nói đúng rồi lại nói không đúng?

- Công hiệu của Bích Linh Đan thì ta biết, năm ngoái người trúng độc châm của Tiêu gia, gia gia của ta cũng từng cho người uống thuốc giải Bích Linh Đan. Bích Linh Đan là giải được có thể trị bách độc được bào chế từ Thiên Sơn Tuyết Liên. Nhưng không phải là thuốc giải đối chứng đối với độc châm của Tiêu gia. Công hiệu của nó chỉ có thể bảo vệ sinh mạng tạm thời mà thôi.

- Thế không phải là đã đúng rồi sao?

- Một viên Bích Linh Đan chỉ có thể tiêu giảm một hai phần độc tính, theo lẽ đó thì ta vẫn chưa thể khai khẩu. Chỉ một viên Bích Linh Đan cũng không thể bảo đảm sinh mạng trong vòng mười ngày.

- Có thể độc châm mà nàng trúng không lợi hại bằng độc châm ta trúng trước đây?

- Người có biết người dùng độc châm ám toán người hồi năm ngoái chính là Kim Hồ không?

Sở Thiên Thư gật đầu, nói:

- Ta đã biết.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Kim Hồ chính là thân sinh của tiểu yêu nhân Vũ Văn Hạo kia, độc châm hấn dùng đã thương ta đương nhiên cũng chính là loại độc châm mẫu thân hấn dùng ám toán người hồi năm ngoái. Độc châm do Tiêu gia chế luyện chỉ có năm sau lợi hại hơn năm trước thôi.

Sở Thiên Thư gượng cười, nói:

- Dù sao thì sự thực hiện tại nàng đã có thể khai khẩu rồi, hà tất phải truy cứu nguyên nhân làm gì?

Tề Tấu Ngọc bồn ghỏi:

- Người cho ta uống viên Bích Linh Đan đó khi nào?

- Ta vừa tỉnh lại là cho nàng uống ngay.

- Người có biết mình hôn mê bao lâu không?

- Không biết. Ta chỉ biết trước lúc hôn mê đã là hoàng hôn rồi, khi tỉnh lại thì bóng tà dương cũng ngả non tây. Như vậy xem ra chỉ ít chúng ta cũng hôn mê một ngày một đêm.

- A, thế thì đúng rồi.

- Tại sao lại đúng?

- Độc châm của Tiêu gia vô cùng lợi hại. Nếu người kia không sớm cho ta uống một viên Bích Linh Đan thì ta quyết không thể sống được đến lúc này. Bây giờ ta cũng đã nhớ rõ rồi, ngày đó người trúng độc hôn mê, gia gia cho người uống Bích Linh Đan và sau mười hai canh giờ người mới tỉnh lại.

Sở Thiên Thư im lặng một lúc rồi chợt nói:

- Muội muội, đa tạ nàng nhé.

Tề Tấu Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Đa tạ ta cái gì?

Sở Thiên Thư nói:

- Ta biết hồi đó người rất tận tình chăm sóc cho ta nên mới nhớ rõ ràng như vậy. Hiện tại nàng cũng trúng độc châm như vậy, nhưng ta... ta... Than ôi! Người kia cũng thật quá hà tiện, tại sao không để lại cho nàng thêm vài viên Bích Linh Đan nữa chứ?

Tề Tấu Ngọc mỉm cười, nói:

- Người tưởng Bích Linh Đan dễ có lắm sao? Loại Tuyết Liên để chế luyện Bích Linh Đan sinh ra tận tuyệt đỉnh Thiên Sơn, sáu mươi năm mới khai hoa một lần. Trước đây gia gia của ta từng giúp phái Thiên Sơn một việc nên mới được bọn họ thưởng tặng ba viên Bích Linh Đan đấy.

Sở Thiên Thư nói:

- Đáng tiếc là ba viên Bích Linh Đan ta đã uống hết rồi.

Nói đoạn chàng nghĩ Tề Tấu Ngọc đã hai lần cứu mạng mình mà mười ngày nữa mình chỉ có thể mở mắt nhìn nàng chết đi, bất giác chàng cảm thấy khó xử vô cùng.

Chợt nghe Tề Tấu Ngọc mỉm cười, nói:

- Ca ca, người sầu khổ làm gì, hãy cười với ta đi nào.

Sở Thiên Thư nói:

- Lúc này mà nàng còn cười được sao?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Ta đang rất cao hứng, người có muốn biết nguyên nhân không?

Nói đoạn nàng không chờ Sở Thiên Thư trả lời mà nói tiếp:

- Vì trước mắt đang có một hỷ sự...

Sở Thiên Thư ngạc nhiên hỏi:

- Hỷ sự gì?

- Người còn sống được, chẳng phải là hỷ sự sao? Ta vốn nghĩ rằng hai chúng ta đều khó thoát khỏi độc thủ.

- Nhưng ta cam nguyện thà rằng ta trúng độc châm thì hơn.

- Ta vẫn chưa nói xong, ca ca, người thực không có lý do không bồi tiếp sự cao hứng của ta?

- Tại sao?

- Ta chỉ còn sống trong mười ngày thôi nên ta càng phải trân trọng mười ngày đó, phải không nào? Nếu ta cũng sầu khổ như người thì hà tất phải sống thêm mười ngày nữa, chết ngay bây giờ chẳng phải là bớt chịu đau khổ sao?

Sở Thiên Thư gượng cười, nói:

- Nàng nói cũng đúng, ta nên tận lực làm cho nàng cao hứng. Nàng muốn những gì, chỉ cần ta làm được là ta sẽ làm ngay.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Chuyện ta muốn thì quá nhiều. Ta muốn chơi trò đuổi bắt trong rừng cây, ta muốn đắp người tuyết trên đỉnh núi, ta muốn vẽ thêm râu lên tượng thần Quan Âm, ta muốn giả làm

ma quỷ để hù dọa những người mà bình sinh ta ghét nhất. Những trò chơi thú vị này, Vệ sư huynh chưa từng chơi với ta. Đáng tiếc là hiện tại ta chỉ có thể nói chứ không thể đi lại.

Sở Thiên Thư nói:

- Nàng hồi phục rồi ta sẽ chơi cùng nàng.

- Ta còn có thể hồi phục được sao? Nhưng dù không thể làm những chuyện muốn làm mà có thể nói được những chuyện đó cũng là một thú vui rồi. Chỉ ít người cũng không giống Vệ sư ca đáng ghét kia, cứ cho rằng ta nói lung tung nên chẳng thèm nghe.

- Vậy thì nàng nói đi, nàng nói điều gì ta cũng thích nghe cả.

- A, còn một nguyên nhân thứ ba nữa! Người xem này, ta đã có thể cử động được các ngón tay rồi.

- Có lẽ được lực đang dần phát huy hiệu nghiệm, không chừng qua ngày mai là nàng có thể đi lại được đấy.

- Ôi, cũng vô dụng thôi. Ngày mai tối đa cũng chỉ cử động được cánh tay, nhưng để đi lại như người bình thường thì quyết không thể được.

Sở Thiên Thư ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao nàng biết được?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Đương nhiên là biết. Lần trước người trúng độc châm, từ lúc hôn mê đến lúc có thể rời Tề gia đều có ta bên cạnh chăm sóc người. Người hồi phục như thế nào, mỗi biến chuyển nhỏ ta đều lưu ý và nhớ kỹ. Sau khi uống ba viên Bích Linh Đan thì người được gia gia của ta dùng nội công thượng thừa giúp người đả thông kỳ kinh bát mạch rồi lại dùng chân khí đẩy lui vào cơ thể của người và đến ngày thứ sáu người mới có thể đi lại được.

Nàng ngừng lại thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Một viên Bích Linh Đan nhiều lắm thì chỉ bảo vệ sinh mạng trong mười ngày, quả nhiên người kia không nói sai. Dù ta có thể đứng lên đi lại vài bước thì chung quy cũng không sống quá mười ngày.

Sở Thiên Thư buột miệng nói:

- Nàng không thể chết.

Tề Tấu Ngọc gượng cười, nói:

- Người không cần an ủi ta, ta chỉ mong người ở lại bồi tiếp ta ba ngày, nói những điều ta thích nghe, là ta đã mãn nguyện rồi.

Sở Thiên Thư nói:

- Không phải ta an ủi suông nàng đâu, lần đó ta cũng trúng độc châm mà không chết thì lần này nàng cũng không thể chết. Vì độc châm của Tiêu gia không phải là không có người trị.

- Không sai, đúng là có người có thể trị. Nhưng e rằng thiên hạ cũng chỉ có một người thôi, đó là gia gia của ta. Nhưng nơi này cách Tề gia của ta mấy ngàn dặm, đừng nói là hiện

tại người không thể đi lại như người bình thường, dù công lực của người đã bình phục hoàn toàn thì cũng không thể đưa ta hồi gia trong vòng mười ngày.

- Nàng sai rồi, còn một người nữa cũng có thể trị được.

- Là ai?

- Nàng quên phụ thân của mình rồi sao? Nội công của lệnh tôn hiện nay có thể còn cao thâm hơn lệnh tổ thời trai trẻ, nếu tìm được lệnh tôn thì nhất định người sẽ đả thông kỳ kinh bát mạch cho nàng.

- Người tìm không được đâu.

- Tại sao? Hiện lệnh tôn đang đi về đâu, nàng mau nói cho ta biết đi! Ta tìm không ra thì cũng có thể nhờ người khác tìm giúp nàng.

Dường như Tề Tấu Ngọc có chút động lòng, sắc diện thay đổi bất định nhưng vẫn không khai khẩu.

Sở Thiên Thư nói:

- Ôi, chúng ta hiện tại đã tương xứng huynh muội với nhau rồi, nàng còn phải kiêng dè gì nữa?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Thật sự là ta không biết gia phụ đi về đâu, ta chỉ biết là lão cùng đi với dì dì Tiêu Quyên Quyên thôi. Vả lại nội công của gia phụ đã bị Tiêu di di dùng Tô Cốt Tán hóa giải hết rồi.

Sở Thiên Thư nói:

- Tô Cốt Tán hóa giải nội công nhưng uống thuốc giải thì có thể hồi phục lại chỉ cần bọn họ còn ở Bắc Kinh là tốt rồi.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Tiêu di di muốn cùng gia phụ tìm danh sơn quý ẩn, sợ rằng bọn họ đã không còn ở Kinh thành.

- Điều đó cũng chưa chắc, vì hiện tại Vệ sư huynh của nàng đang có chuyện cần lão giúp sức.

- Không, gia phụ đã được Khương tử tử nói cho biết là Vệ sư huynh đã có vị Thượng Quan cô nương kia trợ giúp rồi.

- Lệnh tôn có thể tin tưởng một nữ tử lai lịch bất minh sao? Vệ sư huynh của nàng là sư diệt của lệnh tôn, ta nghĩ lệnh tôn không thể bỏ mặc mà không quan tâm.

Tề Tấu Ngọc trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu gia phụ còn ở Kinh thành thì sao nào?

Sở Thiên Thư nói:

- Ta có thể nhờ Thang tổng tiêu đầu của Chấn Viễn tiêu cục nghĩ cách tìm lệnh tôn. Thang Hoài Viễn thông thuộc từng ngõ ngách ở Kinh thành nên nhất định lão sẽ có cách.

Nói đến đây thì dường như sức nhớ điều gì, chàng kêu lên:

- Đúng rồi, tại sao vừa rồi nàng nói là chỉ mong ta ở lại bồi tiếp nàng trong ba ngày?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Sau ba ngày, ta nghĩ người có thể tự hạ sơn được rồi. Người rời tiêu cực từ hôm đó đến nay mà chưa về, có lẽ lệnh tôn đang nóng lòng chờ đợi. Vả lại một người chết thì nhất định sẽ rất khó coi, ta cũng không muốn người ở lại trông thấy ta chết.

- Nàng sai rồi.

- Sai điều gì?

- Thứ nhất, ba ngày sau ta không cần vội hạ sơn, thứ hai, thiên hạ cũng không chỉ có hai người có thể dùng nội công giúp nàng giải độc, còn một nửa người nữa.

- Tại sao là một nửa người? Nửa người đó là ai?

- Chính là ta!

- Là người?

Tề Tấu Ngọc hỏi lại với vẻ không dám tin.

Sở Thiên Thư chậm rãi nói:

- Nội công của ta tuy còn kém xa lệnh tôn và lệnh tổ nhưng phép đả thông kỳ kinh bát mạch thì ta biết, theo gia phụ nói thì võ học của Sở gia chúng ta cũng là nội công chính tông.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Không sai, Sở gia là thiên hạ đệ nhất danh gia về điểm huyết nên đối với kỳ kinh bát mạch tất nhiên phải nghiên cứu kỹ. Nhưng đả thông kỳ kinh bát mạch nếu không có nội công thâm hậu thì không thể được. Đừng nói là người chưa hồi phục nội công, dù đã hồi phục mấy phần thì ta cũng không thể để cho người hao tổn nội lực.

Sở Thiên Thư nói:

- Ai bảo với nàng là nội công của ta chưa hồi phục, nàng xem này...

Nói đoạn chàng xuất quyền đánh ra một cái, quả nhiên là có quyền phong lướt qua mặt Tấu Ngọc.

Thiên Thư nói:

- Nàng thấy đấy, chỉ ít cũng hồi phục ba phần rồi phải không?

Tề Tấu Ngọc khẽ gật đầu, nói:

- Không ngờ người có thể hồi phục nhanh như vậy, ta cho rằng dù người không trúng độc châm nhưng khói độc hít phải cũng khiến người đến ngày mai mới có thể hành động như thường được. Nhưng mà...

Sở Thiên Thư cắt lời, nói:

- Không nhưng mà gì nữa cả. Hôm nay ta hồi phục ba phần... ngày mai ta sẽ hồi phục bảy phần, không chừng đến ngày thứ ba sẽ hoàn toàn hồi phục. Nhưng chỉ cần hồi phục bảy phần là có thể bắt đầu đả thông kỳ kinh bát mạch cho nàng rồi.

Ngừng lại một lát, chàng nói tiếp:

- Nội công của ta không bằng lệnh tổ, hoặc giả không thể dùng nội công trực độc trị thương cho nàng nhưng tối thiểu cũng có thể kéo dài sinh mạng. Như vậy là chúng ta đủ thời gian để tìm phụ thân của nàng rồi.

Nói đoạn chàng không chờ Tề Tấu Ngọc đồng ý hay không mà lập tức tọa thiền điều tức vận khí để giúp cho nội công chóng hồi phục. Quả nhiên theo dự đoán của Sở Thiên Thư, qua ngày hôm sau thì chàng đã hồi phục được bảy phần công lực, và có thể đả thông kỳ kinh bát mạch cho Tề Tấu Ngọc. Cứ thế, chàng vừa củng cố Tề Tấu Ngọc hạ sơn tìm về kinh sư vừa đả thông kỳ kinh bát mạch kéo dài mạng sống chờ tìm phụ thân Tề Cẩm Minh của nàng.

Thật là:

Thiếu nữ chi tâm thủy khả giải?

Ngộ nạn sinh tình, xảo an bày!”

Tạm dịch:

“Hỏi ai hiểu được lòng thiếu nữ?

Gặp nạn sinh tình, khéo an bày!”

-- o O o --